

BÜTÜN ESERLERİ

Sabahattin Ali (25 Şubat 1907, Gümölcine – 2 Nisan 1948, Kırklareli). İstanbul İlköğretmen Okulu'nu bitiren Sabahattin Ali, Yozgat'ta bir yıl öğretmenlikten sonra, 1928 yılında Milli Eğitim Bakanlığı'nca Almanya'ya gönderildi. 1930'da döndükten sonra Aydın, Konya ve Ankara ortaokullarında Almanca öğretmenliği, Milli Eğitim Bakanlığı Yayın Müdürlüğü'nde memurluk ve Devlet Konservatuvarı'nda dramaturgluk yaptı. 1945'te Bakanlık emrine alındı, İstanbul'da *Markopaşa* adlı mizah gazetesini çıkardı. 1948'de bir yazısı yüzünden tutuklandı, üç ay kadar hapis yattı. Sürekli izlendiği için yurtdışına kaçmak istedi, ancak Kırklareli dolaylarında öldürüldü. İlk yazıları Balıkesir'de *Irmak* dergisinde çıkan (1925/26) Sabahattin Ali, 1930'lu yıllarda öyküye gerçekçi ve yeni bir soluk getirdi. Öykü kitapları: *Değirmen* (1935), *Kağrı* (1936), *Ses* (1937), *Yeni Dünya* (1943), *Sırça Köşk* (1947). Halk şiirinden esinlenerek yazdığı şiirlerini *Dağlar ve Rüzgâr*'da topladı (1934). *Kuyucaklı Yusuf* (1937), *İçimizdeki Şeytan* (1940), *Kürk Mantolu Madonna* (1943) adlı romanlarında, okurların gerçekliği daha derinden algılamasını sağladı. Sağlığında yayımlanmış dokuz kitabına, *Varlık* dergisinde tefrika edilen *Esirler* (1936) oyunu da eklenince on kitabı, yedi ciltlik bir külliyat halinde Varlık Yayınları arasında tekrar basıldı (1965/66). *Bütün Eserleri* önce Bilgi Yayınevi'nde, sonra Cem Yayınevi'nde yeniden basıldı. Öyküleri 1997'de YKY'de *Bütün Öyküleri* adı altında bir araya getirildi. *Kürk Mantolu Madonna* (1998), *Markopaşa Yazıları ve Ötekiler* (1998), *İçimizdeki Şeytan* (1998), *Kuyucaklı Yusuf'un* (1999), yeniden basımları yapılırken *Bütün Şiirleri* 1999'da yayımlandı. Öyküleri 2003'te ilk baskıları esas alınarak *Değirmen, Yeni Dünya, Sırça Köşk, Kağrı-Ses-Esirler* adıyla ayrı kitaplar olarak yayımlandı. *Bütün Romanları'nın* eleştirel basımı ise Ocak 2004'te Delta dizisinden çıktı. Ayrıca Sabahattin Ali'nin yazdığı ve ona yazılan mektupların toplandığı kitap *Hep Genç Kalacağım* 2008'de külliyata eklenmiştir. 1997'de *Kuyucaklı Yusuf (Youssouf le Taciturne)*, 2007'de *Kürk Mantolu Madonna (La Madone au manteau de Fourrure)*, 2008'de *İçimizdeki Şeytan (Le Diable qui est en nous)* Éditions du Rocher tarafından yayımlanmıştır. Sindlinger-Burchartz 1991'de *Kağrı'yı (Ochsenkarren)*; Unionsverlag 2007'de *İçimizdeki Şeytan'ı (Der Dämon in uns)*; Dörlemann da 2008'de *Kürk Mantolu Madonna'yı (Die Madonna im Pelzmantel)* yayımlamıştır.

*Sabahattin Ali'nin
YKY'deki kitapları:*

- Bütün Öyküleri I (1997)
Bütün Öyküleri II (1997)
İçimizdeki Şeytan (1998)
Kürk Mantolu Madonna (1998)
Markopaşa Yazıları ve Ötekiler (1998)
Kuyucaklı Yusuf (1999)
Bütün Şiirleri (1999)
Çakıcı'nın İlk Kurşunu (2002)
Yeni Dünya (2003)
Sırça Köşk (2003)
Kağrı/Ses/Esirler (2003)
Değirmen (2003)
Mahkemelerde (2004)
Bütün Romanları (2004)
Öyküler, Şiirler ve Oyun (2005)
Hep Genç Kalacağım (2008)
Canım Aliye, Ruhum Filiz (2013)
Bütün Eserleri (2013)
Sabahattin Ali / Anılar-İncelemeler-Eleştiriler (2014)

Doğan Kardeş:

- Kamyon – Seçme Öyküler (2008)
Üç Öykü / Arabalar Beş Kuruşa ~ Sırça Köşk ~ Ayran (2016)

Sabahattin Ali

BÜTÜN ESERLERİ

ELEŞTİREL BASIM

Yayına hazırlayan
Sevengül Sönmez

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 3776
Delta - 17

Bütün Eserleri / Sabahattin Ali

Yayına hazırlayan: Sevgül Sönmez
Düzeltili: Mahmure İleri

Kapak tasarımı: Nahide Dikel
Uygulama: Akgül Yıldız - Arzu Yaraş

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi
A Blok Kat: 2 34310 Haramidere / İstanbul
Telefon: (0 212) 412 17 00
Sertifika No: 12026

1. baskı: İstanbul, Ocak 2013
3. baskı: İstanbul, Mart 2017
ISBN 978-975-08-2430-2

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2012
Sertifika No: 12334

Bu kitabın telif hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Kemeraltı Caddesi Karaköy Palas No: 4 Kat: 2-3 Karaköy 34425 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23

<http://www.ykykultur.com.tr>

e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr

İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

İçindekiler

BÜTÜN ROMANLARI

KUYUCAKLI YUSUF • 17

Tefrikalar ile Kitap Arasındaki Farklılıklar • 239

İÇİMİZDEKİ ŞEYTAN • 263

Tefrika ile Kitap Arasındaki Farklılıklar • 525

KÜRK MANTOLU MADONNA • 543

Tefrika ile Kitap Arasındaki Farklılıklar • 705

BÜTÜN ÖYKÜLERİ

DEĞİRMEN

Yazarın Önsözü • 721

Birinci Kısım

Değirmen • 725

Kurtarılamayan Şaheser • 737

Kırlangıçlar • 760

Viyolonsel • 765

Birdenbire Sönen Kandilin Hikâyesi • 779

İkinci Kısım

Bir Delikanlının Hikâyesi • 797

- Bir Gemici Hikâyesi • 807
Bir Orman Hikâyesi • 814
 Kazlar • 822
 Bir Firar • 827
 Kanal • 831
Candarma Bekir • 837
 Sarhoş • 842

Üçüncü Kısım

- Bir Cinayetin Sebebi • 849
Bir Siyah Fanila İçin • 855
 Komik-i Şehir • 863

KAĞNI

- Kağmı • 883
Kamyon • 888
Kafakâğıdı • 895
Gramofon Avrat • 900
Arap Hayri • 904
Bir Şaka • 912
 Duvar • 920
 Pazarcı • 930
 Apartman • 939
Arabalar Beş Kuruşa • 945
 Fikir Arkadaşı • 950
 Düşman • 955
 Bir Skandal • 968

SES

- Ses • 1017
 Köpek • 1030
 Sıcak Su • 1040
Mehtaplı Bir Gece • 1045
Köstence Güzellik Kraliçesi • 1056

YENİ DÜNYA

- Asfalt Yol • 1071
Hanende Melek • 1082
Çaydanlık • 1092
Ayran • 1101
Isıtmak İçin • 1112
Uyku • 1123
Selam • 1033
Bir Mesleğin Başlangıcı • 1143
Bir Konferans • 1150
Yeni Dünya • 1154
İki Kadın • 1172
Sulfata • 1180
Hasanboğuldu • 1190

SIRÇA KÖŞK

- Portakal • 1209
Beyaz Bir Gemi • 1221
Katil Osman • 1230
Böbrek • 1238
Cıgara • 1256
Millet Yutmuyor • 1260
Bahtiyar Köpek • 1264
Çilli • 1269
Dekolman • 1277
Hakkımızı Yedirmeyiz! • 1284
Cankurtaran • 1290
Çirkince • 1302
Kurtla Kuzu • 1317

Masallar

- Bir Aşk Masalı • 1333
Devlerin Ölümü • 1338
Koyun Masalı • 1341
Sırça Köşk • 1347

ESİRLER (Oyun) • 1355

MARKOPAŞA YAZILARI VE ÖTEKİLER • 1419

Yazılar

Görüş Mecmuası Hakkında Şahsi Bazı Mütalâalar • 1423

Knut Hamsun • 1428

Shakespeare Meselesi –Hakiki Shakespeare– • 1434

Shakespeare Meselesi –Sahte Shakespeare’ler: Bacon– • 1440

Shakespeare Meselesi

–Sahte Shakespeare’ler: Eduard de Vere– • 1445

Bir Felsefe Kitabı • 1449

De Profundis - Burhan Toprak’ın

Tercümesi Münasebetiyle • 1452

Başlamadan Önce • 1456

Otelci Kadın • 1459

Toska • 1461

İkinci Dilden Tercüme Meselesi ve Bir Misâl • 1465

Gyges ve Yüzüğü Piyesi Hakkında • 1473

İyi Anlaşılan Konferans • 1475

Antigone’ye Giriş • 1478

Eserin Müellifi Hakkında • 1481

Rıfat Ilgaz ve Son Yıllarda Türk Şiiri • 1482

Yarı Münevver • 1484

Bu Memleketi Kurtarmak İçin • 1487

“Milliyetçi”nin Tarifi • 1490

Hürriyet Meselesi • 1493

İstiklâl • 1496

Yabancı Sermaye • 1498

İngilizleri Severim • 1500

Ayıp • 1501

Tam Demokrasi • 1503

Kokuyor • 1505

Akkoyun, Karakoyun! • 1506

Hep Laf • 1508

Yeşil Sarık • 1510

Ne İstiyoruz? • 1514

Yabancı Şahit; Yalancı Şahit • 1514
Ne İnkılâpçılık • 1516
Görülmemiş Tiyatro • 1517
Lanet Olsun • 1518
Adalet • 1520
Gutenberg Matbaası • 1522
“Recepkrasi ve Celalkratik” • 1524
Hangi Cepheden Gelirse Gelsin,
Emperyalizmin Aleyhindeyiz • 1526
18 Milyon Türk Ne Olacak? • 1528
Yaşasın Millet • 1530
“Krediyi Düşüren Kredi” • 1530
Milleti Aldatmasınlar • 1533
Genç Arkadaş • 1535
Acımız • 1536
Milletin Postunu Paylaşıyorlar • 1537
Fikir ve Küfür • 1538
Bir Gazete Çıktı • 1540
Çok Yaşayın • 1543
Bekliyoruz • 1545
Bir Alçak • 1547
Ne Zor Şeymiş • 1548
Vay Hasso’yu Döversin Ha! • 1549
İnsanlara İnanmak • 1551
Bizi Sevmiyorlar • 1552
Uşak Ruhü • 1553
Asıl Büyük Tehlike Bugünkü Ehliyetsiz
İktidarın Devamıdır • 1555

Anket Yanıtları / Konuşmalar

Gençler Diyorlar ki • 1563
Sabahattin Ali ile Bir Konuşma • 1566
Anketimiz • 1570
Şair Mehmet Akif İçin • 1571
Sabahattin Ali ile Bir Konuşma • 1573
Sabahattin Ali Diyor ki • 1577

- Sabahattin Ali • 1579
Sabahattin Ali'nin Cevabı • 1582
Yeni Adam'ın Tiyatro Anketi • 1585
Sabahattin Ali ile Şiire Dair Bir Görüşme • 1587
Yeni Edebiyat'ın Anketi Halkçı Edebiyat ve Realizm • 1590
Sabahattin Ali ile Bir Görüşme • 1592

BÜTÜN ŞİİRLERİ

Sunu (A. Özkırmılı) • 1594

Dağlar ve Rüzgâr

- Dağlar • 1607
Servi • 1608
İstek • 1609
Melânkoli • 1610
Günümüz • 1611
Hapishane Şarkısı I • 1612
Hapishane Şarkısı II • 1613
Hapishane Şarkısı III • 1614
Hapishane Şarkısı IV • 1615
Hapishane Şarkısı V • 1616
Gurbet Hapishanesi • 1617
Kızkaçıran • 1618
Mayıs • 1619
Hey • 1620
Yetmez mi? • 1621
Ayırdılar • 1622
Kıyamadığım • 1623
Unutamadım • 1624
Ağlayı Ağlayı • 1625
Kara Yazı • 1626
Uzakta • 1627
Eskisi Gibi • 1628
Bir Doğum Günü İçin • 1629
Çocuklar Gibi • 1630
Koşma • 1632

Son Mektup • 1633
Rüzgâr • 1634
Öyle Günler Gördüm ki • 1637

Kurbağanın Serenadı
Kurbağanın Serenadı • 1643
Beşik • 1644
Kudurmak • 1645
Fırar • 1646
Bütün İnsanlara • 1647
Yat ve Uyu!.. • 1648
Ebedî • 1650

Köprünün Çocukları
Köprünün Çocukları • 1653
Köprünün Geceleri • 1655
Köprüde Sabah • 1657
Serserinin Ölümü • 1658

Buruşuklar
Buruşuklar • 1663
İlk Beyaz Saç • 1664
Babam İçin • 1665
Çakır • 1666
Safo • 1668
Sevdasız • 1669

Oyuncak
Nefes • 1673
Hayat (Kalender) • 1674
Hayat (Mefkûreci) • 1675
Hayat (Bedbin) • 1676

Öteki Şiirler
Şarkı • 1679
Nedâmet • 1680

- Aşk Başlangıcı • 1681
Kümeste Sabah • 1682
Acaba • 1684
Gecenin Kemanı • 1685
Muallim • 1686
Ne Kazandık? • 1687
Gazel Naziresi • 1688
“Öksüz Kız” Masalı • 1689
Dere • 1693
Kalbimde Aşkıınız • 1694
Bir Macera • 1695
Nefes • 1696
Benim Aşkıım • 1698
Ruhumun Dalgaları • 1699
Der Vaf-ı Yârân: “Terkîb-i Bend” • 1700
Mukaddeme • 1702
Vakfiyye • 1703
Terkîb-i Bend • 1706
Sabahattin Ali'nin Notları • 1717
“Terkîb-i Bend”e Zeyl • 1720
Mesnevî • 1723
Şarkı I • 1729
Şarkı II • 1730
Şarkı III • 1731
Şarkı IV • 1732
Daussıla • 1733
Rüzgâr • 1736

Notlar (P. N. Boratav) • 1737

Sabahattin Ali'nin *Bütün Eserleri*'nin eleştirel basımı yapılırken *Kuyucaklı Yusuf*'un 1937 (Yeni Kitapçı), *İçimizdeki Şeytan*'ın 1940 (Remzi Kitabevi), *Kürk Mantolu Madonna*'nın 1943 (Remzi Kitabevi), *Değirmen ile Dağlar ve Rüzgâr*'ın 1943 (Akba Kitabevi), *Kağnı ve Ses*'in 1943 (Akba Kitabevi), *Yeni Dünya*'nın 1943 (Remzi Kitabevi), *Sırça Köşk*'ün 1947 (Remzi Kitabevi), *Esirler (Varlık, [70-76], 1 Haziran-1 Eylül 1936)* tarihli baskıları esas alınmıştır.

Sabahattin Ali'nin kişisel evrakı içinden çıkan taslaklar, tefrika ve kitaplar ile karşılaştırılarak farklılıklar eserlerin sonunda liste halinde verilmiştir. Bu farklılıklar, metin içinde sayfa kenarında numaralar ile işaretlenmiştir.

Eleştirel basımda kullanılan kısaltmalar şunlardır.

- K:** Kitapların yukarıda anılan baskısı
T: Tefrika
EHM: Sabahattin Ali'nin kişisel evrakında bulunan Eski harfli müsvedde
LHM: Sabahattin Ali'nin kişisel evrakında bulunan Latin harfli müsvedde

BÜTÜN ROMANLARI

Kuyucaklı Yusuf

Birinci Kısım

1

1

1903 senesi sonbaharında ve yağmurlu bir gecede Aydın'ın Nazilli kazasına yakın Kuyucak köyünü eşkiyalar bastılar ve bir karı kocayı öldürdüler.

2

Kaza kaymakamı Salâhattin Bey, Müddeiumumi ile Doktor'u yanına alarak ertesi günü tahkikata bizzat gitti. Candarma kumandanı izinli olduğu için yanlarında bir başçavuş ve üç candarma neferi vardı.

Siyah kuzu derisi kalpaklarından (ve Doktor'un fesinden) renkli yağmur suları süzülüyor, şakaklarında garip şekiller çizdikten sonra çenelerinin altında birleşerek göğüslerine damlıyordu.

Yolun iki tarafındaki ıslak söğüt ve hayıt ağaçlarına düşen yağmur damlaları hafif, melankolik bir tıpırtı çıkarıyor, atların kumlu yolda intizamsız izler bırakan ayakları gıcırtilı ve ezik sesler veriyordu.

Köye yaklaştıkça yolun kenarlarındaki ağaçların cinsi değişti. Şimdi birçok yerlerde incir ve ceviz ağaçları, yolun kenarlarında koyu yeşil iki duvar gibi yükseliyor, hatta bazı yerlerde iri cevizler tabii bir kemer vücuda getiriyorlardı.

Bu kasvetli ve şıpırtılı günde hiç ses çıkarmadan ilerleyen kafileyi görmek insana elinde olmayan bir ürkeklik veriyordu. Yaşı otuz beşten fazla olmamasına rağmen kalpağının kenarından bembeyaz saçları görünen kaymakam en ileride, başı önüne eğili ve gözleri atının ıslak ıslak sivrilen kulaklarında, gidiyordu. Müddeiumumi sağında ve biraz acemice ve korkak, atın üzerinde sallanıyor, bir türlü

3

4

ateş almayan çakmağından sigarasını yakmaya uğraşıyordu. Doktor ise kalender, gün görmüş bir adamdı. Güzel tambur çalardı; şimdi de bıyıklarından sular akarak hafif hafif ıslık çalıyor, bugünlerde çalıştığı, kemençeci usta Nikolaki'nin mahur saz semaisini tekrar ediyordu.

Arkadan gelen dört candarma, yamçılarına bürünmüş ve martinlerini sırtlarına çaprazlama asmışlardı. Yamçılar
5 atların kasıklarına kadar uzandığı ve tüylü, siyah bir ehram halinde süvarisi ile hayvanını birleştirdiği için bir tek mah-luk gibi görünüyorlardı.

İki saat kadar sonra Kuyucak'a geldiler. Çamurlu sokak-larda hiç kimseler yoktu; yalnız çıplak ayaklı küçük bir kız çocuğu elinde bir değnek ile, mütemediyen bağırان ve çamurlu kanatlarını telaşla çarparak koşan birkaç kazı kovalıyor, onları bir bahçe çitinin alt tarafındaki ufak delik-ten içeri sokmak istiyordu. Atları görünce, kenardaki ekşi kokusu ta uzaklara kadar yayılan bir gübre yığınının üzerine çıktı; değneğini ayaklarının ucuna dayadı ve büyük gözlerle geçenlere bakmaya başladı. Atlılar köşeyi dönünce kazları olduğu gibi bıraktı, elinden değneğini atarak evine koştu.

Gelenler hiç dinlenmeden, muhtarı da alarak cinayet
7 yerine gittiler. Burası köyün kenarındaki küçük, bahçeli bir evceğizdi. İki kanatlı siyah bir kapıdan ufak fakat çiçek-li bir bahçeye giriliyor; iki sıra şimşir fidanlarının ve birkaç küçük kayısı ağacının arasından geçildikten sonra karşıya
8 tahta bir merdiven çıkıyordu. Merdivenin üst başında önlerine ilk gelen odaya girdiler. Gördükleri manzara hep-sinin, hatta bu gibi şeylere alışık olan candarmaların bile tüylerini ürpertti:

Kapıdan girince sağ tarafta bir yük, onun biraz ötesinde yüksek bir konsol vardı. Konsolun üzerinde bir cam fanu-sun altına konulmuş eski usul bir saat, kırmızı gaz bezle-riyle örtülü, abajurlu iki petrol lambası, sarı yıldız çerçevesi büyükçe bir ayna ve aynanın üst tarafında duvarda, kılıflarıyla asılmış bir çift çakmaklı tabanca duruyordu. Karşıda, per-deleri tamamen inik olan pencerelerin önünde, bütün duvar boyunca uzanan, üzerine halı döşeli alçak bir sedir, ve sedi-

rin köşelerinde pazen yüzlü minderlerle yastıklar, yastıkların 9
 üzerinde ise fiyonk yapılmış sırma işlemeli yağlıklar vardı. 10
 Sedirle kapı arasında, ayakucu kapıya doğru bir yatak duru-
 yor; yatağın üzerini tamamen örten ve uçları biraz da yere
 uzanan yorganı hareketsiz iki insan vücudu kabartıyordu.

Yatağın kenarından başlayıp odanın ortasına kadar yayı-
 lan ve orada ufak bir gölcük meydana getiren pıhtılaşmış
 kanlar bu odada birtakım hadiseler olduğunu söylüyordu.

Fakat odaya girenleri dehşet içinde bırakan ne bu bir
 miktar kan, ne de yorganın altında görünmeden kabaran
 bu iki vücuttu; onlar sedirin köşesinde diz çöküp oturan
 ve kendilerine sabit gözlerle bakan küçük bir çocuk gör-
 müşlerdi.

Kaymakam ıslak kalpağını biraz geriye attı, çocuğa doğ-
 ru yürüdü, bu esnada Doktor da yorganın kenarını kaldı-
 rarak ölüleri muayeneye başlamıştı.

Kaymakam sordu:

“Sen kimsin oğlum?”

“Ben Yusuf’um!”

“Kim Yusuf?”

“Etem Ağa’nın oğlu Yusuf!..”

Kaymakam şaşırılmış gibi suallerini kesti. Çocuk ölen-
 lerin oğlu idi.

“Burada ne bekliyorsun?”

Eliyle ölüleri gösterdi:

“Nah, bunları bekliyorum!”

“Ne zamandan beri buradasın?”

“Akşamdan beri... Vukuattan sonra candarmaya koş-
 tum, haber saldım, sonra yine geldim. Fıkaraları nasıl
 yalnız bırakayım...”

“Korkmuyor musun?”

“Anamla babam, nesinden korkayım...”

“Vukuat olduğu zaman da burada mıydın?”

“Yanı başımızdaki odadaydım. Anam bağıınca uyan-
 dım, koştum geldim ama, imansızlar ben gelene kadar
 babamı da, anamı da kesmişler.”

“Sana bir şey yapmadılar mı?”

“Biri bana da saldırdı ya, aşağıdan başka biri geldi, öbürünü aldı götürdü.”

“Elinde ne var?”

Çocuk ehemmiyet vermek istemeyen bir tavırla başını salladı ve elini uzattı:

“Odaya girdiğimde anam daha canlı idi. Debeleniyordu. Hemen eşkiyanın üstüne atıldım, azıcık boğuştuk, ama anacağızım depreşmez oldu, ben de yakasını bıraktım. Sonradan bir baktım, dövüşürken parmağım kesilmiş. Çok acıdı, çok acıdı ama, şimdi biraz hafifledi...”

İleri doğru uzattığı sağ elinden kanlı paçavralar düştü. Baş parmağının kopuk bir et parçası halinde aşağı sallandığını görünce hepsi hayret dolu bir ürperme geçirdiler.

Doktor, ölülerin üstüne yorganı tekrar çekerek çocuğun yanına geldi, kopuk parmağı tamamen kesti ve eli yıkamaya, sarmaya başladı. Çocuk bu esnada hayret veren bir itidal ve lakaytlık gösteriyor, yalnız ara sıra şiddetle dişlerini sıkıyor ve sapsarı kesiliyordu. Bu dayanılmaz acı hamlelerinden sonra, sanki zaafını göstermiş olmaktan ve siyah gözlerini nemleyen yaşlardan utanmış gibi, soluk ve çok ince dudaklarına bir tebessüm geliyordu. Yüzüne hayretle bakan Doktora:

“Bir şey değil Doktor Bey, bir parmaktan ne çıkar?” dedi.

“Bir şey çıkmaz ama oğlum, sen biraz fazla kan kaybetmişsin!”

Ve Kaymakam’a döndü:

“Ayakta nasıl durabildiğine hayret ediyorum.”

Bu esnada Müddeiumumi sordu:

“Bizden evvel buraya giren oldu mu?”

Muhtar atıldı:

“Ben girdim ama, her şeyi olduğu gibi bıraktım. Geldiğim zaman odayı böyle bulmuştum.”

Müddeiumumi çocuğa döndü:

“Bunları sen mi yatağa koydun?”

“A-ah... Zaten yataktalardı. Ben başlarını yastığa getirdim, yorgancağızı üstlerine çektim. Uyusun fıkarcıklar gayri. Ne yapalım?”

Bunları söylerken tavrında bir kalenderlikten ziyade bir irade, birçok büyük ve düşünceli adamları gıptaya sevk edecek bir irade görünüyordu. Çaresiz bir şey için, hem de bu kadar şehirlinin karşısında teessür göstermek herhalde 24
izzetinefsine dokunuyordu.

Kaymakam tekrar sordu:

“Senin kimin kimsen var mı?” 25

“Bunlardan gayri kimsem yoktu!” 26

Çocuğun bu metaneti orada bulunanların kalbini parçalıyordu. Zaten, bir felakete sükûn ve itidalle tahammül edenlerin manzarası, o felaket için ağlayıp çırpınanların manzarasından çok daha korkunç ve ezicidir. Kuru ve sabit gözlerin arkasında nasıl bir ateşin yandığı; yavaşça kalkıp inen göğsün içinde nelerin kaynadığı bilinmediği için, 27
insan mütemadi bir ürkeklik ve tereddüt içinde üzülür... 28

Kaymakam küçük Yusuf'un elinden tuttu, kendine doğru çekti. Gözleri yaşarmış gibiydi.

“Gel benimle öyleyse...” dedi.

“Nereye geleyim?”

“Benimle gel... Benim yanımda kal. Ben seni baban gibi severim, olmaz mı?”

“Beni babam gibi sevemezsin ama, geleyim. Senin de kimin kimsen yok mu?”

“Var, var ama sen de gel. Benim oğlum ol. Benim hiç erkek çocuğum yok!”

Yusuf'u çenesinin altından tuttu, başını yukarıya doğru kaldırdı. Fakat Yusuf silkindi ve başını çekti. Yavaş 29
yavaş odanın bir köşesine çekildi. Tahkikat bitip hiçbir iz bulunmadan kasabaya dönülürken Yusuf da beraberdi. 30
Köyden tedarik edilen küçük bir atın üzerinde dimdik duruyordu. Yalnız gece, Kaymakam'ın evinde yatağa yatırıldığı zaman, kendini kaybetti ve iki gün ateşler içinde sayıkladı.

2

31

Kaymakam'ın karısı Şahinde Hanım, eve bir "köylü piçinin" getirilmesinden hiç de memnun olmadı ve bunu

32

çocuğun yanında bağıra bağıra söylemekten çekinmedi.

33

Salâhattin Bey, gençliğini deli gibi geçirdikten, hayatın tadılmadık zevkini bırakmadıktan sonra, birdenbire yorunlaştığını, artık daha fazla koşacak kuvveti olmadığını görmüş, beş sene kadar evvel, bu kendisinden tam on beş yaş küçük kızla evlenivermişti.

Bizim küçük Anadolu şehirlerimizde bu müzmin evlenme hastalığı daima hüküm sürmektedir. En kuvvetliler bile bir iki sene dayanabildikten sonra bu amansız mikroptan yakalarını kurtaramazlar ve kör gibi, önlerine ilk çıkanla evleniverirler.

34

Tabii bu evlenmede herhangi bir müşterek hayattan ziyade, erkek için evde bir kadın bulunması; kız için de "münasipçe bir kısmet" varken kaçınılmaması düşünülmüştür. Bu izdivaç mikrobu evlendikten sonra faaliyetine başlar: Evvelce birtakım emelleri olan, yükselmek, kendini göstermek, eser vermek isteyen adamlara bir kalenderlik, bir lakaytlık gelir. Evde meram anlatmaya asla imkân olmayan, seviyesi, ahlak telakkisi, dünyayı görüşü ve itiyatları büsbütün ayrı bir mahlukla daimi bir beraberlik insanı dış hayatta da bedbin yapar ve bütün insanlardan şüpheye düşürür.

35

Evlendikten sonra bir adamın bütün gayesi ve istikbal düşüncesi, bir kere içine girmiş bulunduğu ve şimdi mukadder telakki ettiği bu belayı ses çıkarmadan ve dosta düşmana pek belli etmeden sürükleyip götürmek, onda herkes tarafından söylenen, fakat kimse tarafından bulunamayan meziyetler ve saadetler araştırmaktır.

37

Salâhattin Bey otuz yaşına kadar gençliğinin ve içindeki sönmez görünen enerjinin yardımı ile hürriyetini ve benliğini koruyabildi. Fakat insanın damarları ve sinirleri bazen iradesinden ve aklından daha kuvvetlidir ve muhayyilemiz bizi iğfal etmekte bazen birçok fettanları geri bırakır. Ve bunlar hüküm ve nüfuzu ellerine aldılar mı, iş bitmiş

demektir: Artık dimağımızın bu işi mantığa uydurup makul göstermesi bir zaman meselesidir.

Salâhattin Bey oldukça güzel olan bu kızı evvela kendisi ile bir ayarda bir mahluk gibi değil, güzel bir kedi, bir kuzu gibi sevdi. Lakin derhal anladı ki, bu kızcağız kendisini hiç de küçük, basit görmemekte, bir müsavat istemektedir. 38

Gene pek az zaman içinde tespit etti ki bu güzel kedinin çok sivri tırnakları, bu kuzunun sert boynuzları vardır. Şahinde, Salâhattin Bey'den adamcağızın hiç aklına getirmediği bir şeyi, kendisine akran muamelesi etmesini istiyordu. Tabii derhal bir sürü tatsızlıklar, hatta bir hayli acılar başgösterdi. Salâhattin Bey'in bu esnada en az işine yarayan şeyler, mantık ve akıl gibi bazen pek gülünç ve aciz oluven büyük isimli vasıtaları. Kapalı büyüyen ve bu şekilde bütün tabii arzu ve ihtiyaçlarını içinde hapsetmeye mecbur olan genç kız, gayet tabii olarak, sinirli ve manen bozuk bir mahluktu. Anası onu gezmeye götürürken bir saat saçlarını düzeltmeye uğraştığı halde, ne anasının, ne babasının aklına bu kafanın içi ile de bir parça meşgul olmak düşüncesi gelmemişti. Onlar işportaya konan bir elma gibi onu süsleyip temizlemişler, parlatmışlar, sonra yağlı bir müşteriye okutmuşlardı. Kız yetiştirmekten de gaye bu değil miydi? 39

Hakikaten, gece saat on ikiye kadar tavla ve çene attıktan sonra ciddi bir tavır alarak eve gelen ve yatakta beyaz, tombul bir vücut arayan birçok kocalar için bu çeşit karılar birebirdi. Fakat Salâhattin Bey gibi aklınca "bir aile yuvası kurmak!" isteyenler, işlerin bu şekli aliverdiğini, çok gafillik ettiklerini görünce büyük bir hayal inkisarına uğruyorlardı. 40

Salâhattin Bey neler yapmamıştı! Eline geçirebildiği ve Şahinde'nin anlayacağını tahmin ettiği kitapları getirir, onun fikrini yükseltmek isterdi. Fakat bunun ilk tezahürleri karısının manasız ve lüzumsuz yerlerde lügat kullanması olurdu, Salâhattin Bey bunları düzeltmek istedi mi, karısının "gururu" yaralanır ve derhal kızılca kıyamet kopardı. 41

Salâhattin Bey kızın yaşı küçük olduğunu, gözlerini dünyaya kendi evinde açtığını düşünerek onu yola getireceğini, kendisine bir arkadaş yapabileceğini zannetti durdu.

Ona evlat ve kardeş muamelesi yapacak oldu ve çirkin bir alayla karşılandı; efendi ve hâkim muamelesi yapacak oldu, ya isyan, yahut da, daha ileri gidecek olursa, bayılma nöbetleri ile karşılaştı; en nihayet ona tam bir müsavat vermek isteyince de bir sürü yersiz taleplere, saçma hareketlere ve sonradan görme arzulara tahammül mecburiyetinde kaldı.

Bereket versin, Anadolu'nun bu yalnız kendisine mahsus dertleri yanında bunların gene yalnız kendisine mahsus çareleri vardır. Bunlardan en birincisi “rakı”dır.

Burada felaketzede memur içer; müflis tüccar içer; fena mahsul çıkaran eşraf içer, senelerden beri aynı köşede bırakıldığı için içerleyen zabıt içer ve nihayet karısı ile geçinemeyen kaymakam içer...

Salâhattin Bey de içiyordu ve kocasının sarhoşluğu karısını herkes nazarında yavaş yavaş bir şirret ve tecrübesiz kız mevkiinden alıp bir sabır ve feragat melaikesi mertebesine çıkarıyordu...

İzdivaçlarının ilk senesinde dünyaya gelen bir kızcağız bile anası ile babası arasındaki bu geniş uçuruma bir köprü olamadı.

Doğduğu günden beri dünyanın bir acayiplikler diyarı olduğunu ona anlatmaya çalışıyorlardı. Gece yarısı, mışıl mışıl uyurken iki sinirli el ona sarılır ve hıçkıran bir göğse bastırırdı. Çocuk anlamayan gözlerle bu alelaceyip hareketlere bakarken, ağlamaklı bir ses kulağının dibinde vızıldamaya başlardı.

“Ah benim talihsiz kızım! Ah benim zavallı Muazzez'im; benim yetim yavrucuğum. Bak, baban hâlâ gelmedi! Ah benim talihsiz, masum yavrucuğum!”

Çocuk bu sözlerden bir şey anlamaz, fakat hali ile, asıl talihsizliğin böyle gece yarısı uykudan uyandırılarak hırpalanmak olduğunu söylemeye çalışır, sonra daha fazla tahammül edemeyerek anasının ağlamasına daha tiz bir perdeden iştirak ederdi.

Annesi bu sefer onu susturmak için kucağında hoplatarak odada dolaşır, sonra bahçeye çıkarak kızcağızını orada avutmak isterdi.

Bahçede karanlık yapraklı ağaçları, bunların arasından süzülüp gelen ay ışığını görünce biraz susar gibi olan çocuk, kemiklerine geçen soğukla tekrar feryada başlar, komşuları uyandırır.

“Sus şekerim... Sus benim bir tanecik kızım... Sus... Baban şimdi gelir... Sen ağlama benim babası sağken yetim kalan kızım. Allah bize çektirenlerin yanına komaz...”

Bu esnada komşu evlerden birinin penceresi açılır, bir kadın başı görülür ve sorardı:

“Ne o, Şahindeciğim, kızım, bey gene mi gelmedi?”

“Gelmedi teyzeciğim... Yavrucuğum da babası gelmeden uyumuyor. Akşamdan beri, baba!.. baba!.. diye çırpır durur... Ne yapacağımı ben de şaşırdım, teyzeciğim!”

Komşu teyze, genç kadına birtakım nasihatler verdikten ve kocasına bir sürü beddua ettikten sonra çekilir... Bu esnada kapı açılarak Salâhattin Bey girer, merdivenleri yıkıla yıkıla çıkararak kendini elbisesi ile yatağa atardı.

Odaya girip kendisini soymak isteyen karısı, sarhoşun zaten taşmaya hazır olan rikkat ve nedamet hislerinin boşanmasına sebep olur, kendini bilmeyen adam, anlaşılmaz kelimeler mırıldanarak karısının ellerine sarılır, onları öper, yumrukları ile göğsünü ve beyaz saçlı başını dövmeye başlardı. Bu çok ateşli tarziye şeklinden ziyadesiyle mütehassis ve müteheyyiç olan Şahinde, gözyaşlarına bütütün cereyan verir; bütün bunlardan bir şey anlamayan ve şimdi yatağın kenarına bırakılıvermiş olan küçük Muazzez de şikâyet ve sitem dolu ağlamasına devam ederdi.

3

Yusuf evin içindeki bu anlaşılmaz hallere şaşkın şaşkın bakıyordu. Anasıyla babası arasında da kavga olurdu ama, bunlara kavgadan ziyade babasının herhangi bir şeye kızıp acısını anasından çıkarması demek daha doğrudu. Çünkü zavallı kadıncağız mukabele etmek, hatta ağzını açmak şöyle dursun, gözlerini bile kaldıramaz, sessiz sessiz ağlardı.

Yusuf bir kadının çenesini bu kadar açabilmesine hayret ediyor, bunlara tahammül eden Kaymakam'a biraz da merhametle bakıyordu.

Kendisine karşı yapılan muamelelere aldırış ettiği yoktu. Bir evde sözü geçecek, hükmü yürüyecek yegâne adam o evin erkeği olduğuna ve bu erkek de kendisini istediğine göre, Şahinde Hanım'ın sözlerinin bir kıymeti olamazdı. Kendisine karşı bazen pek edepsizleşen kadına: "Karı kısmının sözüne bakılmaz, herhalde senin aklın pek yerinde olmamalı!" demek isteyen gözlerle bakar; yalnız, Salâhattin Bey'in bu çenesi gevşek karnı ne diye kolundan tutup kapı dışarı etmediğine hayret ederdi.

48 İlk geldiği günlerde kimseyle konuşmak istemiyordu. Havalar yavaş yavaş soğuduğu için odada oturur, iş gösterilmediği zamanlar pencereden Kuyucak dağlarına doğru bakar, bulutların arka tarafından bir şeyler görmek ister, fakat odaya birisi girer girmez derhal başını çevirerek herhangi bir şeyle meşgul olurdu.

Herkese, hatta Kaymakam'a bile soğuk davranırdı. Şahinde bu çocukta insanlık, his namına bir şey bulunmadığını, anası babası öldürüldüğü zamanki lakaytlığını ileri sürerek, söyler dururdu. Hakikaten hiç kimse bu çocuğun şimdiye kadar herhangi bir münasebetle, herhangi bir hissi tezahür gösterdiğini görmemişti.

Yalnız, ara sıra, karı koca kavga ederken, adeta kin ve istihfaf ile Şahinde'ye dikilen gözleri, Salâhattin Bey'e ilgisince öyle yumuşaklaşır, öyle tatlı ve birçok şeyler söyleyen kıvılcımlarla dolardı ki, bunu gören bir adam, Yusuf'un içerisinde bizimkilere hiç benzemeyen, bizimkilerden çok daha derin ve büyük birtakım hislerin bulunduğunu zannedebilirdi.

49 Yusuf'un hislerini göstermekten çekinmediği yegâne mahluk, küçük Muazzez'di.

Muazzez tumbul ve boğumlu ayaklarıyla odada tıpış tıpış dolaşırken Yusuf onu, dudaklarının kenarında hafif bir tebessümle takip eder, sonra dayanamayarak kucağına alır, yavaş yavaş, adeta kırılmasından korkuyormuş gibi, ihti-

mamla okşardı. Küçük kız, bütün evdekiler arasında kendisiyle patırtısız, gürültüsüz meşgul olan bu çocuğa başkalarına pek göstermediği mülayim taraflarını gösterir, onun burnunu, saçlarını çeker; Yusuf kendisini koltuklarından tutup hoplattıkça başını geriye atarak kahkahalardan kırılırdı.

Fakat bu oyunlar ve bu minimini kız, Yusuf'u açmaya, neşelendirmeye kâfi gelmiyordu. Bazen gözünü pencereden Kuyucak tarafına iliştiriyor, hemen kendisine bir durgunluk geliyor, çocuğu kucağından yere bırakarak düşünmeye başlıyordu. Bu sırada Muazzez de sanki her şeyi anlıyormuş gibi, hiç sesini çıkarmadan bir köşeye çekiliyor, büyük mağmum gözlerle Yusuf'a bakıyordu.

50

51

Yusuf'un halleri, Salâhattin Bey naklen Edremit'e, yani Kuyucak'tan çok uzağa tayin edilinceye kadar devam etti.

4

52

Yusuf ilk defa Edremit'te mektebe gitti. Fakat bu mektep devri pek uzun sürmedi.

Buraya geldikleri zaman Yusuf on yaşlarında kadardı. Sarı benizli, nahif, fakat kuvvetli ve dayanıklı bir çocuktur. Görenler, onun kendisinden daha büyük birkaç çocuğu bile yıldırabileceğine imkân vermezlerdi. Halbuki, mahalle kavgalarında, her zaman karışmasa bile, karıştığı zamanlar, daima baş olur ve dört beş kişiye karşı kordu. Hasımlarını ürküten, onun kuvvet ve cesaretinden ziyade, hiç kaybolmayan sükûneti ve kendisine olan sonsuz emniyetinin her hareketinde görülen tezahürleri idi.

Mektep onu sıkıyordu. İlk zamanlarda, yani okuma öğreninceye kadar, devam eden merak ve alakası pek çabuk kayboldu. Bir sürü "kıvır zıvır" bilgi sahibi olmak için o "bey çocukları" ile düşüp kalkamayacağını söylüyordu. Tabii bunlar Şahinde'nin yeni birtakım hücumlarına ve çocuğun istikbaline dair falcılıklarına yol açıyordu. Kaç defa Salâhattin Bey'e: "Bey, bu çocuk senin başının derdi demez miydim? İşte, adam olmaktan nasıl

korktuğunu gör. İşte parmağımı basıyorum, bu çocuk ya hamal, ya yol kesici olacak... Ama sen kendin sardın başına bu derdi. Kimsede kabahat yok...” diye çatmıştı.

“Peki ama, karıcığım, ne istersin şu çocuktan? Bakalım, biraz daha büyüsün, belki biraz heveslenir. Daha köyünden ayrılabilecek bir sene olmadı bile... İçinde ne kadar olsa serbestlik arzusu var. Şehirlere alışamadı.”

“Sen bilirsin. Fakat bu ahlaksız mahalle piçi hep böyle kopuklukta devam ederse, ben kızımı alır giderim; sen sevgili Yusufunla otur ondan sonra.”

53 Salâhattin Bey, böyle şeylere hacet kalmayacağını, hem artık ikide birde bu pılyı pırtıyı toplamak tehdidinden vazgeçmesini, eğer canı pek gitmek istiyorsa, işte kapının açık olduğunu, fakat Nazilli’de reji ambar memuru olan babasının kendisini dört gözle beklemediğini biraz sertçe bir lisanla ona izah ediverir ve bunun arkasından, yarım saatten fazla süren bir ağlama ve çırpınma nöbetini yatıştırmakla uğraşırdı.

Yusuf’un tahsile karşı olan bu lakaytlığı, Salâhattin Bey’in de pek hoşuna gitmiyordu, ama çocuğun ne kadar garip tabiatlı olduğunu bildiği için, fazla ısrardan çekiniyordu. Birkaç kere soracak oldu:

“Yusuf, sen neden okumak istemiyorsun?”

“Okumak öğrendim ya! Daha ne okuyayım!”

“Canım, bu kadar yetmez. Bu dünyada birçok şeyleri bilmek lazım!”

“Sırası düştükçe bilenlerden öğrenirim!”

“Hocadan öğrenmek daha iyi değil mi be oğlum!”

Hoca, çocuğun aklına ve gözlerinin önüne gelince dudakları elinde olmayarak bir büküldü. Kaşlarını kaldırdı:

“Hocanın bildiği birisinin işine yarasa, kendi işine yarardı. Sen bile okudun bildin de ne oldun sanki? Benim babam bir şeycikler bilmezdi ama, evinde sözü senden çok geçerdi,” dedi ve usulca, mahrem bir tavırla ilave etti: “Şu Şahinde anam sabahacak encek gibi dırlanır durur da bir yolunu bulup onu bile susturamazsın; ne edeyim ben senin okumanı?”

Bu sözlerin çocukça ve basit olması, onlarda oldukça hakikat bulunmasına mani değildi; ve çocuk mantığına hitap ederek bunlara mukabele etmek Salâhattin Bey'e çok güç geldi.

Bir müddet işi olurluna bırakmaya karar verdi. Şahinde de bütün dırıltısına rağmen bu işten pek şikâyetçi değildi: Muazzez'i her zaman Yusuf'a bırakıp istediği gibi gezebiliyor, kızı her yere götürüp başına dert etmek veya evde bırakıp gözü arkada kalmak gibi sıkıntılardan kurtuluyordu.

Böylece küçük Yusuf, bir sur harabesi üzerinde çıkan bir yabancı incir ağacı gibi, biraz sıkıntılı ve şekilsiz, fakat serbest ve istediği gibi, büyüyor, geliyordu.

54

5

55

Edremit, üç tarafını saran Çamtepe, İbramcaköy ve Tavşanbayırı isimli üç yamaca yaslanan büyükçe, şirince bir kasabaydı.

56

İki küçük dere, kasabanın içinden ve kaldırımli sokakların ortasından gelerek Aşağıçarşı dedikleri yerde birleşiyor, sonra biraz ilerde kasabayı yalayıp geçen Büyükçay'a kavuşuyordu.

Tepelerden birine çıkıp bakıldığı zaman, görülen manzara ender bir şeydi:

57

Damların yosun tutan ve kararan kiremitlerini nihayetsiz dut, erik ve iri yapraklı incir ağaçları örtmeye çalışıyor, derelerin kenarını beyazımtırak yapraklarıyla uzun kavaklar, bazı yerlerde kopan bir şerit halinde ve yalnız kenar mahallelerde takip ediyor; bunların arasında belki yirmiden fazla minare, bembeyaz yükseliyor ve uzaktan bakan bir göze, tıpkı kavak ağaçları gibi hafif hafif sallanıyor hissini veriyordu.

Yukarıçarşı'daki Kurşunlu Camii'nin iri kubbesi daima donuk bir ışıltı ile parlıyordu.

58

Kasabanın panoramasında, bir tablodaki kadar ahenk ve uygunluk vardı.

Bu, ağaç, minare ve kiremit kümesinin etrafını ayva ve diğer meyve ağaçlarından ve ova tarafında bağlardan ibaret açık yeşil bir çember sarıyor; onun etrafında da siyah yapraklı zeytinlerin daima kıpırdayan halısı göz alabildiğine uzanıyordu.

59 Şehrin içerisi orta halli bir esnaf manzarası gösterirdi. Dar sokakların iki tarafındaki ahşap, fakat oldukça biçimli ve aşağı yukarı birbirine benzeyen evlerin hepsinde muhakkak bir bahçe vardı. Bunların arasında bazen siviliveren büyük eşraf evleri, beyaz badanaları, çifte kanatlı sokak kapıları ve ikinci katın sokağa doğru yaptığı çıkıntıdaki tozlu kalyon ve muharebe resimleri ile insana küçükken dinlediği masalları hatırlatırdı.

Salâhattin Bey'in evi Bayramyeri dedikleri semtte, yabancı memurların oturduğu Rum mahallesi ve Aşağıçarşı taraflarından uzaktaydı.

Sokağın köşesinde olan evin arkasında büyük bir bahçe vardı. Dere, bahçenin kenarından geçer ve çocuklar elle-
rindeki fiçı çemberlerinin keskin taraflarını vurarak, bir karıştan daha derin olmayan suda balık avlarırdı.

60 Evin ön tarafındaki meydanda mahallenin bulgur değirmeni vardı; büyük bir taş çanağın üzerinde tahta kollar vasıtasıyla döndürülen, yine taş bir yuvarlaktan ibaret olan bu değirmeni, kadınlar gülüşüp oynasarak çevirirlerdi.

Biraz ilerde, derenin bir parça genişleyip derinleştiği yerde mahallenin büyükçe çocukları ördek dövüştürürlerdi.

Burada çocukların büyük adamlar gibi, muhtelif sınıfları, muhtelif grupları vardı ve bu tasnifte büyüklerinkinden çok farklı esaslar gözetiliyordu.

En itibarlı ve en sözü geçen sınıf, kabadayı, aynı zamanda ağırbaşlı olanlardı: Bunlar olur olmaz şeyler için kavga etmezler, fakat kavga ederlerse ucunda ölüm olsa da yılmazlar. Küçük ve zayıf çocukları daima himaye, mahalledeki çocuk münazaalarını güzellikle, olmazsa zorla hallederler. Yani her hususta hâkimdirler. Bunlar çok kere orta halli veya fakir, fakat namuslu ailelerin çocuklarıdır; ya bir esnafın yanında çıraklık, yahut da babalarına yardım ederler.

Bunlardan sonra terbiyeli ve kendi halinde çocuklar gelir. Bunların hemen hemen hepsi mektebe gider ve çalışkandır. Kimseye çatmazlar. Kendilerine çatılsa bile mukabele etmezler ve yollarına giderler. Taarruz daha ileri giderse ağlayarak babalarına şikâyet ederler. Fakat babalarından ziyade, birinci sınıfta zikredilen “namuslu kabadayı”ların himayeleri bunları korur. Bilhassa mahallenin kadınlarıyla ihtiyarlarının bunlara teveccühleri vardır ve analarıyla babalarının “medarı iftiharı”dır.

Bir de haylaz, kavgacı, insafsız kabadayılar vardır. Bunların da gözleri hiçbir şeyden yılmaz; fakat diğerleri gibi ağırbaşlı değildirler. Durup dururken kavga, vukut çıkarırlar; işleri güçleri ördek dövüştürmek, boncuk oynamak, yahut komşu bahçelerinden dut taşlamaktır. Mahalle bunlardan yaka silker ve uslu çocukların en yıldıkları bunlardır.

En istihfaf edilenler, yüzsüz, korkak, yılışık ve haylaz olan bir sınıftır ki, bunların çoğunu memur çocukları teşkil eder. Usulsüz bir terbiye ile evde mütemadiyen dayak yiyen, izzetinefis namına bir şeyleri kalmayan ve mektep kaçkınılığını itiyat eden bu çocuklar, hakiki kabadayılar tarafından daima hor görülür. Diğerlerinden, birtakım istifade düşünceleriyle, yüz bulsalar bile (çünkü bunlar sırf yaranmak için evlerinden öteberi bile çalıp getirirler) ilk fırsatta terslenir ve kovulurlar. Mahalle kavgalarında ve gezmelerde yerleri yoktur.

En sonra, korkak ve suya sabuna dokunmayan zavallı birtakım çocuklar gelir ki, kimse bunlarla meşgul olmaya tenezzül etmez; herkes tarafından rahat bırakılırlar. Çünkü bunlar, feleğin sillesini yemiş, ya boğaz tokluğuna bir nalbant veya kahveci yanında çalışan ve böylece günün on sekiz saatini işbaşında geçiren fukaralar; yahut da yazın tarlada, kışın zeytinde çalışıp anasını beslemeye uğraşan yetimlerdir; herkes bunlara merhamet ve çekingenlikle bakar.

61

62

63

6

64

Yusuf bir müddet mahallenin işlerine karışmadı. Bir kere eski ve korkunç hatıraları kafasından atabilmiş değildi, ikincisi kendisini burada oldukça yabancı buluyordu. Buranın insanları çok şeyler biliyorlardı; kendisinin hiç bilmediği birtakım şeyler... Ve bu bilgiçlikleri her tavırlarından dökülüyordu. Bu yabani çocuğa evvela ehemmiyet vermediler; fakat asıl ve hakikaten ehemmiyet vermeyenin bu yabani çocuk olduğunu fark edince onunla alay etmek, onu kızdırmak istediler. Yusuf onların bu incelmış alaylarından da bir şeyler anlayamadı, fakat bir gün, kendisi hakkında yine manasını anlayamadığı bir şeyler söyleyen ve bu pek de Yusuf'un lehine olmayan sözlerle etrafındakileri güldüren Karabaşın Mehmet isimdeki bir çocuğa Yusuf birdenbire iki kuvvetli yumruk ekledi. Neye uğradığını bilemeyen çocuk, ağzı kan içinde iki kere yerde yuvarlandı. Kalkıp Yusuf'a atılmak istedi, daha doğrulmaya vakit bulamadan ikinci bir hücumla yere serildi. Yusuf, etrafta ses çıkarmadan bakakalan çocukların yanından ağır ağır çekildi, eve döndü. O zamandan sonra bütün mahalle ondan çekiniyordu. O sırada birkaç arkadaş peyda etti. Bunların en başında bakkal Şerif Efendi'nin oğlu Ali vardı, muntazam mektebe giden ve hiç kimse ile kavgaya etmeyen bu çocukla evde annesinin yanında tanıştı. Yaşça kendisinden büyük olduğu halde onu korumaya, ona ağabeylik etmeye başladı. Ali mektepte birçok şeyler öğreniyor, bunları Yusuf'a da anlatıyordu. Yusuf bazen hafif bir tebessümle, bazen de ciddiyetle kaşlarını kaldırarak bunları dinler, fakat katiyen hayret eseri göstermezdi. Adeta bütün bu anlatılan şeyleri önceden biliyormuş gibi bir hali vardı. Dünyanın en meraklı ve hayret verecek hadisesi bile onun lakaytlığını izale edemeyecek gibiydi. Ali buna biraz içerlese bile, ses çıkarmadan dinlediği için, memnun, anlatır, anlatır, sonra akşamüstü onunla beraber sokaklarda gezmeye veya testileri alarak yine beraberce Çınarlıçeşme'ye su doldurmaya giderdi. Kasabanın en

iyi suyu olan bu çeşmenin başı, bilhassa akşamüzerleri, mahşere dönerdi; testiyi taktıkları kolun mukabil tarafına meylederek ağızlarında sakız, çıplak ayaklarında nalınla gelen yetişkin kızlar; emzikli toprak bir ibrik ile ikına sıkına gelen ve karanlığa kalınca ağlamaya başlayan çocuklar; ellerinde iki teneke, saçları ortadan ayrılmış, beyaz önlüklü kahveci çırakları hep burada toplaslar, konuşurlar ve sıra kavgası ederler, sonra kaplarını doldurup giderlerdi. Mahallenin en kibar çocukları bile her akşam evin içecek suyunu buradan temin ile mükellef idiler. Bu eski bir âdetti.

Yusuf bu Çınarlıçeşme seyahatlerine çok kere Muazzez'i de alırdı. Kendisi Ali ile konuşurken kız, Yusuf'un elini sımsıkı tutar; küçük ayaklarıyla, bozuk yollarda, sesini çıkarmadan taştan taşa sekerdi. Yusuf ara sıra lakırdıyı bırakıp küçük kıza doğru bakınca kız da başını ona kaldırır, güler, fakat ayağını bir taşa çarparak derhal yüzünü buruşturur, önüne bakmaya mecbur olur, böylece Yusuf'u güldürürdü.

Bütün dışardaki arkadaşlarına rağmen Yusuf'un asla ihmal etmediği bir tek kişi Muazzez'di. Gün geçtikçe ahbaplıkları artıyordu. Bazen anası, babası küçüğe söz geçiremezler ve Yusuf'a müracaat ederlerdi.

Muazzez'in onun sözünden çıktığı görülmemiştir. Birbirlerine bu kadar sokulmalarında, çok yalnız ve alakasız bırakılmalarının da tesiri vardı. Şahinde Hanım, Nazilli'ye nazaran çok daha büyük ve "ileri" olan bu kasabada kafa dengi birçok arkadaşlar, komşular bulunmuştu. Onlarla geziyor, eğleniyor, çalgı, cümbüş vakit geçiriyordu. Salâhattin Bey'in ise evin semtine uğradığı yoktu. Gündüzün hükümet işleri, gece de rakı meclisleri, onun yüzünü çocukların, bazen haftalarca görmemelerine sebep oluyordu.

Rumelili ihtiyar bir hizmetçi, çocukların önüne bir iki kap yemek kor, ondan sonra odasına giderek uyur, onları keyiflerine bırakırdı. Zaten biraz yaramaz olan Muazzez, Yusuf olmasa evin altını üstüne getirebilirdi. Bereket versin

beriki, onun oyunlarını tanzim ve idare ediyor, ona hem arkadaşlık, hem de aklının erdiği kadar mürebbilik yapıyordu.

Bu esnada seneler birer birer, ağır ağır, fakat hiç durmadan geçiyordu.

7

69

Yusuf'un mahalledeki diğer bir arkadaşı da Alanyalı Rüştü Efendi'nin oğlu Kâzım idi. Bunların evlerinin bahçeleri çok büyük olduğu için, çocuklar ekseriya burada oynarlardı. Burasının tercihinde, bahçede pek bol bulunan meyve ağaçlarının da tesiri vardı. Hele kocaman bir ekşi karadut ağacı bir mıknatıs gibi mahallenin çocuklarını çekerdi. Sırf bu dutun hatırı için Kâzım ile ahbap olanlar vardı. Akşam serinliğinde ihtiyar ağacın dalları, irili ufaklı çocuklarla dolar, geniş ve yeşil yaprakların arasından kâh aşağı doğru sallanan bir bacak, kâh başka bir dala uzanmaya çalışan bir kol görünürdü. Ağaçtan inenlerin elleri, yüzleri ve gömlekleri koyu vişne çürüğü lekelerle donanır, hepsi ellerinde bir avuç dut yaprağı, bunlarla ovuşturarak lekelerini çıkarmak için tulumbanın başına koşarlardı.

Hem mektebe giden, hem de babasının manifaturacı dükkânında yardım eden Kâzım, içlerinde yaşça en büyükleri ve en hesaplıları idi. Hiçbir şeyi anafora kaptırmaz ve evinde yenilen dutun acısını, cumaları yapılan gezintilere hiçbir şey götürmeyip diğerlerinden geçinerek çıkarırdı.

Bu cuma gezintileri de mahalledeki çocukların pek mühim eğlencelerinden biri idi. Daha perşembeden helva filan yaptırılır, cuma günü de fırına kâğıt kebabı veya güveç verilir, yahut çiğ et alınarak kırdan pişirilirdi. Aşçılıkta en mahirleri Şube Reisi'nin oğlu Vasfi idi. Bu çocuğu, biraz yılışık ve korkak olduğu için, pek aralarına almak istemezlerdi. Bilhassa mektep arkadaşları müzevirliğinden şikâyetçi idiler. Fakat maskaralık ederek herkesi güldürdüğü için, tahammül edilirdi. Bu da Kâzım gibi, fakat hiçbir şey mukabili olmayarak, diğerlerinin sırtından geçinirdi.

En gani gönüllüleri Hacı Rifat'ın İhsan isminde birisi idi. Bir sene evvel babası avda kaza neticesinde vurulup ölünce (bu ölümün kaza olmayıp, bir zeytinlik meselesi yüzünden araları açık bulunan Arnavut Galip Ağa'nın intikamı olduğunu söyleyenler de vardı) evin erkekliği ve bütün mallar bu on dört yaşındaki çocuğa kalmıştı. Son zamanlarda mektebi asıyor, devam ettiği zamanlarda ise bazı delikanlılarla beraber yaptığı rakı âlemlerinden, kadın vak'alarından bahsederek dinleyenlerin ağızlarını hayret ve gıpta ile açık bırakıyordu. Herkes ona, daha şimdiden, büyük bir adam gibi bakıyor, onun aralarına katışmasını bir şeref sayıyordu. İyi kalpli ve mert bir çocuk olan İhsan'ın yegâne kusuru, biraz şımarıkça ve bir hayli kavgacı olması idi. Çok kere ufak bir mesele için bütün mahalleyi diğer bir mahalle ile dövüşe sürüklediği olurdu.

73

74

Bu cuma gezintilerine, çok kere her evde bulunan kuzular da beraber götürülür, onlar bol otlu bir yerde yayılırlarken, çocukların bir kısmı yemek hazırlamak, ateş yakmak, bir kısmı da arkta yıkanmakla meşgul olurlardı. Alelacele ve karmakarışık yenen yemekten sonra birbirini tutmayan türküler söylenmeye çabalanır, söğüt dalından yapılan veya beraber getirilen düdükler öttürülür, yahut da yakındaki bahçelerden ham erik ve çağla çalınırdı. Ağırbaşlılar bir ağaç dibine oturarak kuzulara bakarlar, birbirlerine eşkiya ve kabadayılık hikâyeleri anlatırlardı. Bu kafiye akşamüzeri yorgun argın, kuzuların ipine sarılan bir demet ot omuzlarda, uzun ve taze kesilmiş değnekler elde kasabaya giderken görmek ömür olurdu.

8

Uzun ve birbirine benzeyen seneler ağır ağır geçtiler. Yusuf'un arkadaşları hep eski arkadaşlar, mahalle hep eski mahalle, bulgur değirmeni eski değirmen ve onu çeviren kadınlar hep eski kadınlardı. Yalnız, bulgur serili olan çarşa-

fın kenarında şimdi bu kadınların kirli birer çocukları oynuyordu; elleri kalınlaşmış, sesleri ve kahkahaları kalınlaşmıştı.

75 Yusuf, Kuyucak'tan çıkalı altı sene olmuştu. Artık oraları unutmuş gibiydi. Yalnız bu kasabanın çocuklarıyla anlaşamadığı zamanlar köyündeki arkadaşlarını müphem birtakım hislerle aradığı olurdu.

Bu altı seneyi, yazın kırlarda dolaşarak, yahut Salâhattin Bey'in, Cennetayağı dedikleri yerde tuttuğu bağda ağaçların altına yatarak; kışın da ilk senelerde fabrikanın önündeki zeytin çuvallarının ağzından, bu çuvalları iğneleyen küçük değnekleri çalıp pirne yığınları üzerinde kazık oynayarak, sonraları da Salâhattin Bey'in aldığı küçük bir zeytinliğin silkilip toplanmasına nezaret ederek geçirdi.

76 Yaşı on altıyı bulmuş, gitgide konuşmayı daha az sever olmuştu. Mektebi bitirdikten sonra babasının işini eline alan Ali ile Bayramyeri'ndeki dükkânın önünde iki alçak ve arkalıksız iskemle atarlar, saatlerce hiç konuşmadan yan yana otururlardı. Önlerindeki meydanda büyük bir şadırvan vardı. Camiye gidecek ihtiyarlar burada aptes alırlardı. Şadırvanın ayağında birkaç ördek birbiri arkasına ve sallana sallana dolaşır, yassı gagalarından çamurlu suları süzerlerdi. Gölgesi bütün meydanı kaplayan büyük çınar hiç durmadan hışıldar; biraz ilerde, Karpuzoğulları'nın büyük konaklarının damındaki leylek, yavrularına uçmak öğretmek ister ve garip takırtılar çıkarırdı. Burada alışveriş ezana yakın başlar ve ondan evvel dükkâna pek az kimseler gelirdi. Böylece, bu 77 iki sükûtu seven arkadaş, gözlerini çınarın yapraklarına veya ördeklere dikerek uzun müddet düşünebilirlerdi.

78 Bazen kıvraklarını (siyah dimiden bir nevi yeldirme) başlarına atıp boşlukta sallanan yenlerini rüzgârda uçurarak birkaç yetişkin kız gelir ve pamukaki ile tel yaldız seçerdi. Misafirlikten dönen bir hanım kahve fincanı bakar; bir hizmetçi yarım okka tuz ile iki limon satın alır; Karpuzoğlu'nun torunu tuzlu fıstık isterdi.

Kış günleri biraz daha değişik ve kolay geçiyordu. Yusuf o zaman güneş doğmadan kalkar, çizmelerini ve aba ceke-tini giyerek işçilerden evvel zeytinliğe giderdi.

Orada erkeklerin uzun sınkaları küçük yapraklı dallara 79
hızla vuruşlarını ve siyah kıvraklarının eteklerini bellerine
sokmuş kadınların iki kat eğilerek, soğuktan sertleşen par-
maklarla yerden zeytin tanelerini toplayışlarını seyreder,
yahut sırtını bir ağaca vererek yere bakardı.

Bu buruşuk yüzlü ve her sene budanmaktan şeklini kay-
betmiş eğri büğrü ağaçlar, uzun bir hikâyeyi anlatan garip
şekilli harfler gibiydi ve herhalde Yusuf bunların dilinden
anıyordu.

Yusuf, işçilerin dilini de herkesten iyi anlıyordu. Bazı
mal sahipleri, kadınların, yanlarında getirdikleri emzikli
çocuklarına meme vermelerine bile müsaade etmezlerken,
Yusuf onların biraz yorulduğunu görür görmez derhal işi
bıraktırırdı. Bu zavallıların halini mukadder telakki etmekle
beraber, onlara çok acıyordu. Sabah karanlığında, soğuktan 80
büzülmüş, kollarında ufak bir ekmek sepeti ve sırtlarında
çocukları ile, gülünç bir ücret mukabilinde çalışmak için
kasabanın sokaklarından zeytinliklere akın eden bu sarı
benizliler kafilesi, onun merakını çekiyordu. Çok kere 81/82
bunlar yanından geçerken, Yusuf, içlerinden birini dur-
durup konuşmak arzusunu duymuştu; havadan sudan, ne
olursa olsun birkaç şey konuşmak. Çünkü altı seneden beri
kendisi gibi konuşan birine rast gelmemişti ve bu zeytin
amelesinin kendisi gibi konuşacağına dair içinde müphem
bir kanaat vardı.

* * *

Hakikaten, ne yaparsa yapsın, kimlerle arkadaş olur- 83
sa olsun, alışamıyordu bu şehirlilere vesselam... Kendisini
mütemadiyen yabancı ve ayrı buluyordu. Onların işlerine
akıl erdiremiyordu. Mesela, en sevdiği arkadaşları bile onu
bazen şaka olsun diye aldatırlar, hiç lüzumu yokken yalan
söylerlerdi. Yusuf evvela içerleyecek oldu; fakat bunun herkes
tarafından yapıldığını ve çok tabii bir şey olduğunu görün-
ce kızmaktan vazgeçti, fakat hayreti hâlâ geçmemişti: Niçin
durup dururken yalan söylemek ihtiyacını duyuyorlardı?

Sonra bu fakir işçilere bu köpek muamelesini yapmaya neden lüzum görüyorlardı? Evet, Allah onları bir kere fıkraya yaratmıştı, bunda kimsenin kabahati yoktu, fakat onlar böyle yaratılmışlar diye niçin tepelerine binmeli, onları adam yerine koymaktan niçin çekinmeliydi? Ya Allah bu ağaları ve ağazadeleri de fıkraya yaratsaydı? Öyle ya, mademki hepsini Allah yapıyordu... O zaman kendilerine aynı muamelenin yapılmasını isteyecekler miydi?

Allah hakkındaki düşüncesi pek ileri gitmiyor, onu her istediğini yapan korkunç bir şey olarak tasavvur ediyordu; ve şimdilik onun, pek dehşetli olduğu söylenen, gazabını ayaklandıracak bir şey yapmadığını bildiği için, kendisinden korkmak ihtiyacını da duymuyordu.

* * *

84 Muazzez on yaşına gelmişti. Birkaç sene devam edip dört sınıflı iptidaiyi de bitirmişti. Şimdi annesinden ziyade bazı iyi kalpli ve alakalı komşuların sayesinde nakış, gergef ve biraz da dikiş öğreniyor, kendisiyle akran olan kızlarla beraber terzi Mürüvvet Hanım'dan ud dersi alıyordu. Fakat bu ud derslerini Yusuf pek az sonra birdenbire kestirdi, sebebinin de söylemek lüzumunu duymadı. Salâhaddin Bey kızı için pek lüzumlu bulunduğu bu musiki derslerinin kesilmesinden memnun olmadı, fakat dikbaşı olduğunu bildiği Yusuf'la uzun uzun çekişmeye üşendi. Şahinde de iş olsun diye bir müddet söylendi, sonra o da sesini çıkarmaz oldu: Yusuf,

85 kimse farkında olmadan evin en sözü geçen adamı oluvermişti. Şahinde bile buna alışmıştı. Artık her şeyi tabii buluyor ve eskiden beri hep böyle imiş zannediyordu.

86 Dersleri bırakmaktan asıl ve sahiden üzülen Muazzez'di. Mürüvvet Hanım'ın evi pek eğlenceli ve kalabalıktı. Şen, kurnaz ve çok bilmiş kızlar hep orada toplanırdı. Ne çare ki, Yusuf'a meram anlatmak imkânsızdı ve Muazzez'in bu üzüntüsünü ancak Yusuf ağabeyinin sözünü dinlemiş olmak zevki biraz hafifletebiliyordu. Yusuf'un bütün bu

aksiliğinin sebebi ise, Mürüvvet Hanım'ın evi hakkında Hacı Rifat'ın İhsan'dan duyduğu birkaç münasebetsiz rivayetti.

9

Bu küçük şehirlerin yeknesaklığını değiştiren nadir hadiselerden biri de, bayramlardı. Hele ramazan bayramı, bir aylık bir bekleyiş ve hazırlıktan sonra geldiği için, o nisbette coşkun olurdu.

Çocukların çoğu ramazanda oruç tutar, namaz kılarlardı. Sahura kalkmak ayrı bir zevk, öğleye kadar uyumak ve gündüzün, biraz da yapma olan bir mahmurlukla, dolaşmak ayrı bir zevkti. Öğleüzeri Kurşunlu Cami'de İbradali Salim Hoca'nın vaazları dinlenir, ikinci mukabeleleri kaçırılmaz, akşamüzeri de gözler ve kulaklar "tepe"den atılacak topa dikilirdi. Top, şehrin her yerinden görülebildiği için, bilhassa çocuklar, meydanlara toplanarak topçunun hareketlerini uzaktan keskin gözlerle takip ederlerdi. Evleri Kurşunlu Cami'ye yakın olanlar ise, bu caminin minaresinde elinde saatle bekleyen ve vakit gelince topçuya işaret veren müezzin Sarı Hafız'a bakarlardı. Top patlar patlamaz, sanki sahici bir endahat yapılmış da mermi aralarına düşmüş gibi, bağırsarak evlerine koşuştururlardı.

87

Geceleri büyüklerle sokağa çıkarlar, teraviye giderler, fakat çok kere sonuna kadar dayanamayarak dışarı fırlarlar ve büyüklerin yokluğundan istifade ederek kahvelerde bir iki el yüzük oynarlardı. Teravi bittikten sonra ellerinde iri coplarla sokaklarda küme küme dolaşırlar, yahut Gâvur mahallesine kavgaya giderlerdi.

88

89

Bilhassa perşembe akşamlarını sabırsızlıkla beklerlerdi. Bu gece Kadiri tekkesinde zikir olduğu için, çocuklar tekkenin etrafında dizilirler, içeri girenleri, bilhassa kadınları seyrederek, sonra da birbirlerini ite kaka pencerelere yanaşarak "hünküren" dervişlere bakarlardı. İçlerinde bazı imtiyazlıları ve usulları vardı ki, babaları ile tekkeye girmeye, hatta bazen

90 zikre katışmaya mezun idiler. Bunlar, sebebini anlamadıkları bir gaşy ve cezbe içinde, vücutlarının bütün elastikiyeti ile iki tarafa sallanırlarken, dumanlı gözlerini arada sırada yukarıya, kadınlar tarafının kafesine kaldırırlardı.

Bütün bunları takip eden bayram, sahiden bir coşkunkluk ve neşe devri olurdu. Yusuf'un, şimdiye kadar daima biraz yabancı kaldığı bu şehrin cereyanına kendini kaptırması, yani bu şehirdekilerle, müspet veya menfi münasebetlere geçmesi, bu şehirde asıl "yaşamaya" başlaması da böyle bir bayram gününe tesadüf eder.

91 Bir ramazan bayramının birinci günü, sabahleyin namazdan dönüldüğü esnada, Yusuf, yeni yaptırdığı "şeytanbezi" elbiseleri giymiş, Şahinde'nin süslediği Muazzez'i seyrediyor ve gülümsüyordu.

92 Biraz sonra Alanyalı Kâzım, Şube Reisi'nin oğlu Vasfi, Vasfi'nin kız kardeşi Meliha ve Şerif Efendi'nin oğlu Ali gelecekti, hep beraber bir araba tutup Akçay iskelesine gitmek istiyorlardı.

Fakat bu sırada Ali geldi, Kâzım'a babasının öğle yemeğinden evvel izin vermediğini, bayram sabahı öğleye kadar dükkân açmanın sair zamanın bir haftasından çok kâr bırakacağını söylediğini anlattı. Akçay gezintisi öğleden sonraya kalıyordu.

93 Öğleye kadar vakit geçirmek için bayram yerine gitmeye karar verdiler. Yusuf, Muazzez ve Ali, her üçü de yepyeni giyinmişlerdi. Ali'nin kavuniçi zifirden dikilmiş yakalıksız frenk gömleği ve bir kenarı ceketinin yan cebinden sarkan sırma işlemeli çevresi bugüne mahsus lükslerdendi.

Yusuf koyu yeşil şeytanbezinden elbisesi, basık ökçeli tulumbacı pabuçları ve arkaya doğru atılan fesi ile pırl pırl parlıyordu.

94 Fakat içlerinde en şıkları şüphesiz Muazzez'di. Sırtında mor atlastan ve güneşin altında pırıltısı gözleri alan bir elbise, ayağında iri tokalı rugan iskarpinler, iki örgü arkaya bırakılan saçlarının ucunda geniş, kırmızı kurdeleler vardı.

Yaşı on üçe basan ve birdenbire güzelleşiveren Muazzez adeta olgun ve yetişkin bir hanım kız oluvermişti.

Atlas entarisinin hafifçe kabaran göğsü, bütün hicabına ve 96
gayretine rağmen, zavallı Ali'nin gözlerini dayanılmaz bir
tecessüs ve hayretle kendisine çekiyordu.

Bayram yerine doğru yürüdüler. Kuşluk vakti olmuştu. Her taraftan yükselen bir gürültü adeta kulakları sağır ediyordu. Meydanın kenarında, üzerine tente gerilmiş sergilerin altında, Alanyalı ve Aksekili çerçiler bağıra bağıra bilezik, kurdele, sakız, kına vesaire satıyorlardı. Çocuklar ellerindeki şişirgen düdüklere yorulmak bilmez bir inatla öttürüyorlardı. Bir arabacı, atların yanında, elinde kamçısı: "Soğuktulumba'ya, Cennetayağı'na! Soğuktulumba'ya, Cennetayağı'na!" diye müşteri topluyordu. Arabanın içi küçük çocuklarla dolmuştu: Bağırıyorlar, konuşuyorlar ve düdük öttürüyorlardı. Bu esnada müşterisini almış bir araba "vardaa!" diye hızla geçiyor; içindekiler bir neşe çığı koparıyorlar ve:

*Köşe başı meyhane,
Asmadandır kapısı.
Ben gözüme almışım
On beş sene mapusu.*

diye hepsi bir ağızdan türkü söylüyorlardı.

Biraz daha ilerde, meydanın tam orta yerinde salıncaklar kurulmuştu ve asıl kalabalık, bunların etrafında idi. İçerisine sekiz, on kişi alan ve adeta küçük bir odaya benzeyen salıncaklarda minimini çocuklar bin türlü çiğ renkte 97
elbiseleriyle ağır ağır sallanıyorlardı. Büyükler ikişer kişilik 98
kayık salıncaklara biniyorlardı.

Biraz kenardan seyrettikten sonra Ali, "Hadi binelim!" dedi. Yusuf başını salladı:

"Siz binin. Benim başım döner!"

O sırada içindekileri inen bir salıncağa Ali ile Muazzez 99
bindiler. Salıncak evvela hafif hafif, sonra gitgide hızlanarak uçmaya başladı. Ali iki taraftan iplere sarılmış, vücudunun bütün kuvvetiyle kolan vuruyor, Muazzez ise biraz korkak, yüzü kıpkırmızı, yerinde sıkı oturmaya çalı-